

Süveyda

– Merveakyl · 23 Temmuz 2019

Gün başlıyor adının zikriyle . Güneş doğmuş, çiçekler renk cümbüşü. İçimdeki ruh karanlığın gölgesinde boynu bükük öylece duruyor. Aynı sokaktan geçiyorum yine. Kalabalık içinde gelişigüzel yanımdan geçiyor insanlar. Yüzlerinde binbir ifade. Mutlu kimse yok. Bir yumru göğsümün üzerinde beliriyor. Derin nefes alıyorum, geçmiyor . Geçmiyor içimin ağrıyan yanı...

Yürüyorum. Adımlarım kısa. Varacak bir noktası olmayınca insanın adımları da kısa oluyor . Niye mutluluğa bu kadar yakınken insan acı içinde çırpır ki? Milyon tane soru beynimde dönüyor hepsi de yerinde sayarak. Geçmeyen bir alışkanlığa dönüyor acı. Sen acısını yaşadıkça yeşeriyor içinde bir yenisi, en derinden.... Tutunmuş hücrelerimde besleniyor gibi . Canımı çekiyor ,her gün beni biraz daha yok ediyor. Bir boşlukta süzülüyorum durmadan, gönlüme düştüğünden beri aşkın ateşi .

Kimse anlamaz,a-la-maz! içimdeki seni. Bana htirdiklerin evrende hiç bir varlık ve nesne de tezahür etmeyecek, yaşanmayacak biliyorum. Sen... İnsan kılığındaki tecelli, kalbimdeki siyah nokta... Süveyda'm. Geldin ,güneşi ayı aynı anda doğurdun içimde. "Mihrimah" dedim gelişine. Mihrimah....

Özlüyorum... Elini tutma ihtimaline , elime kokunun sinme ihtimaline hala umut besliyorum. Mutluluk resmini çiziyorum varlığına. Sabahın ilk ışıklarında yine sana sığıyorum . Yine sana yazıyorum. Hayaline tebessüm ediyorum . Beni sana getirecek en kısa yolu arıyorum . Güneşli yağmuru bekliyorum . Yine gökkuşağına merdiven dayıyorum.

Seni arıyorum seni....

Seni bulamıyorum.

İç çekişlerin kulağında... Yuttukların, sustukların, içine atıp biriktirdiklerin... Çaresizliğin içimi yakardı bilmezdin . Acını sakladığını sanırdın , ben bilirdim her nefes alıp verdiğinde onunla nasıl kavga ettiğini.

Yanlış şehirlerde , yanlış gökyüzünün altındaydık. Bilirdim mesafeler ayrılık , mesafeler engel değildi ruhları bir olan kalplere.

Sıtmalı kelimeler tutuyor yine sana yazarken. Sana yazarken elim yine uyuşuyor. Gözlerim özlemi oluyor cümlelerimin. Sana yazarken üşüyor ellerim. Canım üşüyor. kalbim üşüyor. Yokluğun ömrüme kış mevsimini aralıyor. Masanın üzerinde yanan bir mum var, bu gece o da bitiyor.

" Onu sevdiğimden beri renklerin tonu değişti , hayatımın katran karanlığı bembeyaz oldu.." Cümlelerin en küçük anlamında bizi buluyor , bir ize rastlıyorum. Özür dilerim ben sensiz kurulmuş cümlelerin varlığında yaşıyorum .

Ümit Yaşar ' ın beşinci mektubu önümde .
Verdiğin bütün acılara dayanıyorsam;
Seni özlediğim içindir.
Beklemenin korkunç zehri öldürmüyorsa beni;
Seni özlediğim içindir.
Yaşıyorsam; içimde umut varsa,
Yine seni özlediğim içindir.

Seni bunca özlemesem; bunca sevemezdim ki!